

Katson häntä jäätynein silmin. Hän on Luke Martinez. Tuijotan häntä ehkä liiankin kauan. Kurssini alkoi jo viisi minuuttia sitten, mutta minä en saa katsettani irti hänestä. Välillä hän vilkuilee minuun päin tummanruskein silmin. Tuntuu toivottomalta edes haaveilla hänestä, hän selvästi pitää toisesta työstä. Hän aina naureskelee tytön kanssa ja näyttää pitävän hauskaa. Yritän sulkea hänet pois mielestäni ja lähdän kurssilleni. Koputan nolona oveen ja opettajani tulee avaamaan. "Jaahas, kukas se vaivautuu näyttäytymään?" opettaja sanoo ivallisesti. En vastaa opettajalle, kiiruhdan vain nolona luokkahuoneen takariviin ja kaivan tietokoneeni ulos laukustani. Asetan sen pöydälle ja avaan sen. Avatessani taustakuvani hyppää näkyviin ja vierustoverini naurahtaa. Taustakuvanani on kuva minusta ja serkuistani naamiaisasuissa. Tunnin jälkeen käyn kaapillani hakemassa kirjojani ja näen hänet taas. Tällä kertaa hän on yksin juuri lähdössä kotiin päin. Hän katsoo minua vähän väliä, mutta yritän olla välittämättä siitä. Otan kirjani kaapista ja lähdän kohti ulko-ovea. Otan kuulokkeeni ja asetan ne korvilleni. Alan kuunnella pianomusiikkia. Soitan itsekin pianoa ja ihailen ihmisiä, jotka soittavat jotain instrumenttia. Luke laulaa ja soittaa pianoa, rumpuja, kitaraa ja melkein mitä vain. Aina kun kuulen hänen soittavan, jähmetyn paikalleni ja vain kuuntelen. Kävelen kohti ulko-ovea ja huomaan hänen tulevan takanani, pidän hänelle ovea auki niin kuin pidän kaikille. Menemme samaan junaan, mutta eri vaunuun. En näe häntä koko matkan aikana, kuuntelen vain musiikkiani. Mietin mitä teen kun pääsen kotiin. Pysäkkini kohdalla jään junasta pois. Kävelen kotiin, koska kukaan ei ehdi hakemaan minua. Kävely on mieluisaa silloin kun saan kuunnella musiikkia. Pelleilenkin vähän matkalla, musiikki nimittäin vie minut kaikenlaisiin tunnetiloihin ja paikkoihin. Tanssin matkalla tietysti oman tanssitaidon mukaan, ohikulkijat katsovat minua ihmettelevin kasvoin. Minä pidän vain hauskaa. Aina silloin tällöin laulan musiikin mukana ja voin vain toivoa, että kukaan ei ole takana tai nurkan takana kuuntelemassa. En välitä kuitenkaan kuka katsoo tai kuulee, arvostelevat katseet eivät haittaa. Minua pelottaa eniten jos joku tulee puhumaan minulle kesken laulun ja on kuin ei olisi kuullut minua. Silloin en tiedä mitä hän ajattelee laulustani ja tanssistani. Tietämättömyys on pahinta mitä voi olla, minun mielipiteeni mukaan ainakin. Elämässä on muutenkin liikaa ennakkoluuloja ja tietämättömyyttä. Pitkän, mutta hauskan matkan jälkeen saavun kotiin. Koulussa en syönyt paljon ruokaa, koska tänään ei ollut mielestäni hyvää ruokaa. Syön melkein mitä vain, joten se on erittäin harvinaista minulle. Olen nyt siis hyvin nälkäinen. Avaan jääkapin ja petyn, koska siellä ei ole vielääkään mitään ruokaa. Kaikki ruoka mikä meillä on, on yleensä pakastimessa. Tänäänkin täytyy siis sulattaa vain lihapullia ja mutustella niitä tyytyväisenä. Kun lihapullani ovat valmiita, vien ne lautasella yläkertaan omaan huoneeseeni. Teen tämän päivän läksyt ja katson loppu päivän videoita internetistä. Läksyt saan tehtyä nopeasti, koska ne ovat äidinkielen ja englannin tehtäviä, jotka minä osaan mielestäni hyvin. Illalla olen katsonut koko iltapäivän hauskoja ja koskettavia videoita ja olen onneni kukkuroilla. Nopeasti jostain syvältä alatajunnastani ajatus soittotunnistani hyppää mieleeni ja tajuan olevani myöhässä sieltä. Pomppaan ylös mukavasta tuolistani ja ryntään alakertaan. Karjaisen äidilleni ehkä liiankin vihaisesti viemään minut tunnille. Ajamme ylinopeutta pienellä yksisuuntaisella ajotiellä. Pelkään henkeni puolesta, kun äitini yrittää parhaansa saada minut tunnille ajoissa. Ylinopeutemme ansiosta olen tunniltani vain viisi minuuttia myöhässä. Opettajani ei ole vihainen vaan iloinen nähdessään minut. Pidän todella paljon opettajastani, hän on hauska, mukava ja todella rento. Tunneillani puhumme aika paljon kaikesta, mutta onneksi myös soittamme. Saan myös valita omat kappaleeni, joka tekee opiskelun hausemmaksi.